Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (sedmého senátu)

18. února 2016 *

„Rozhodčí doložka — Program dodávek zemědělských produktů do Ruska — Dodávky hovězího masa — Nesplnění smluvních povinností intervenční agenturou — Rozhodné právo — Promlčení — Opožděné uvolnění některých jistot na provedení dodávky — Částečné zaplacení faktury za přepravu — Nedostatečná platba některých faktur v cizí měně — Úroky z prodlení“

Ve věci T-164/14,

Calberson GE, se sídlem ve Villeneuve-Garenne (Francie), zastoupená T. Galloisem a E. Dereviankine, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené D. Bianchim a I. Galindo Martín, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Francouzskou republikou, zastoupenou D. Colasem a C. Candat, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je žaloba na základě článku 272 SFEU směřující k tomu, aby byla Komisi uložena náhrada škody, kterou žalobkyně údajně utrpěla v důsledku pochybení, kterých se měla dopustit intervenční agentura v rámci provádění zakázky na přepravu hovězího masa do Ruska podle nařízení Komise (ES) č. 111/1999 ze dne 18. ledna 1999, kterým se stanoví obecná prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 2802/98 o programu dodávek zemědělských produktů do Ruské federace (Úř. věst. L 14, s. 3; Zvl. vyd. 03/24, s. 296), a podle nařízení Komise (ES) č. 1799/1999 ze dne 16. srpna 1999 o dodávkách hovězího masa do Ruska (Úř. věst. L 217, s. 20),

TRIBUNÁL (sedmý senát),

ve složení M. van der Woude, předseda, I. Wiszniewska-Białecka a I. Ulloa Rubio (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Bukšek Tomac, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. července 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Článek 1 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 2802/98 ze dne 17. prosince 1998 o programu dodávek zemědělských produktů do Ruské federace (Úř. věst. L 349, s. 12; Zvl. vyd. 03/24, s. 235) stanoví, že podle uvedeného nařízení se uskuteční bezplatné dodávky některých zemědělských produktů do Ruské federace, přičemž k provedení akce byla příslušná Komise Evropských společenství podle čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení a náklady na dodávky, včetně přepravy do přístavů nebo na hranice (kromě vykládky) a případně včetně zpracování ve Společenství, byly určeny ve veřejném nabídkovém řízení podle čl. 2 odst. 3 tohoto nařízení.

2 V rámci veřejného nabídkového řízení zahájeného na základě nařízení Komise (ES) č. 1799/1999 ze dne 16. srpna 1999 o dodávkách hovězího masa do Ruska (Úř. věst. L 217, s. 20) žalobkyně, společnost Calberson GE, předložila dne 14. září 1999 k Office national interprofessionnel des viandes, de l'élevage et d'agriculture [Národní mezioborový úřad pro maso, chov a zemědělství (Ofival)], nyní Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (Národní ústav zemědělských a mořských produktů (FranceAgriMer, dále jen „intervenční agentura"), nabídku týkající se stanovení nákladů přepravy 5 000 tun hovězího masa získaného z jatečně upravených těl, tvořícího část zakázky č. 8, popsanou v příloze II uvedeného nařízení.

3 Rozhodnutím ze dne 24. září 1999 zadala Komise žalobkyni mimo jiné dodání části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení č. 1799/1999.

4 Podle nařízení Komise (ES) č. 111/1999 ze dne 18. ledna 1999, kterým se stanoví obecná prováděcí pravidla k nařízení č. 2802/98 (Úř. věst. L 14, s. 3; Zvl. vyd. 03/24, s. 296), a nařízení č. 1799/1999 bylo praktické plnění povinností příslušejících Komisi v rámci této veřejné zakázky svěřeno intervenční agentuře. Intervenční agentura měla konkrétně zajistit plnění smluvních závazků týkajících se platby a uvolnění finanční jistoty.

5 Žalobkyně požádala intervenční agenturu poté, co provedla dodávku hovězího masa získaného z jatečně upravených těl uvedenou v rámci části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení č. 1799/1999, o uvolnění jistot na provedení dodávky, které měla složit podle uvedeného nařízení, a o zaplacení přepravních nákladů.

6 Žalobkyně, majíc za to, že jí nebylo zcela vyhověno, podala dne 10. července 2000 u tribunal de grande instance de Paris (Soud prvního stupně v Paříži, Francie) žalobu na náhradu škody, která jí údajně vznikla v důsledku prodlení ze strany intervenční agentury při vyřizování jejích žádostí. Konkrétně uvedené agentuře vytýkala, že opožděně uhradila některé faktury a uvolnila některé jistoty a že zaplatila ve francouzských francích (FRF) faktury, které byly splatné v amerických dolarech (USD), na základě směnného kurzu, který neměl být použit. Rozhodnutím ze dne 19. prosince 2001 se uvedený soud prohlásil nepříslušným k rozhodnutí daného sporu ve prospěch správních soudů. Žaloba, kterou žalobkyně podala za týmž účelem dne 22. ledna 2002 k tribunal administratif de Paris (Správní soud v Paříži, Francie), byla tímto soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 30. července 2007. Odvolání, které žalobkyně podala za týmž účelem dne 28. září 2007 ke cour administrative d'appel de Paris (Odvolací správní soud v Paříži, Francie), byla tímto soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 6. dubna 2010.

7 Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala kasační opravný prostředek ke Conseil d'État (Státní rada, Francie), předložil tento soud Soudnímu dvoru k rozhodnutí předběžnou otázku týkající se výkladu článku 16 nařízení č. 111/1999. Podstatou jeho otázky je, zda musí být toto ustanovení vykládáno v tom smyslu, že přiznává Soudnímu dvoru pravomoc rozhodovat o všech sporech týkajících se takového nabídkového řízení, jako je nabídkové řízení dotčené v původním řízení, zejména o žalobách

na náhradu škody, která je výsledkem pochybení, kterých se intervenční agentura dopustila v souvislosti s provedením platby dlužné úspěšnému účastníkovi a s uvolněním jistoty na provedení dodávky složené uvedeným účastníkem ve prospěch této agentury.

8 Rozsudkem ze dne 17. ledna 2013, Geodis Calberson GE (C-623/11, Sb. rozh., EU:C:2013:22), Soudní dvůr rozhodl, že článek 16 nařízení č. 111/1999, ve znění nařízení Komise (ES) č. 1125/1999 ze dne 28. května 1999, musí být vykládán v tom smyslu, že přiznává pravomoc Soudnímu dvoru rozhodovat o sporech týkajících se podmínek, za nichž intervenční agentura určená k přijímání nabídek v rámci nabídkového řízení na bezplatnou dodávku zemědělských produktů do Ruské federace uskuteční platbu dlužnou úspěšnému účastníkovi a uvolní jistotu na provedení dodávky složenou uvedeným uchazečem ve prospěch této agentury, zejména o žalobách na náhradu škody, která je výsledkem pochybení, kterých se intervenční agentura dopustila při provádění těchto operací.

9 Rozsudkem ze dne 11. března 2013 Conseil d'État (Státní rada) zrušila rozhodnutí tribunal administratif de Paris (Správní soud v Paříži) ze dne 30. července 2007 a rozsudek cour administrative d'appel de Paris (Odvolací správní soud v Paříži) ze dne 6. dubna 2010 a určila, že tyto soudy nemají pravomoc rozhodnout o žalobě na náhradu škody podané žalobkyní.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

10 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. března 2014 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

11 Komise dne 9. června 2014 předložila svou žalobní odpověď.

12 Replika byla předložena dne 22. září 2014 a duplika dne 17. prosince 2014.

13 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 11. července 2014 požádala Francouzská republika, aby mohla vstoupit do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise.

14 Usnesením ze dne 2. září 2014 předseda sedmého senátu Tribunálu tomuto návrhu na vedlejší účastenství vyhověl. Francouzská republika předložila svůj spis vedlejšího účastníka dne 15. října 2014. Žalobkyně a Komise doručily svá vyjádření k tomuto spisu ve stanovených lhůtách.

15 Dopisem ze dne 11. června 2015 vyzval Tribunál účastnice řízení, aby odpověděly na otázku v rámci organizačního procesního opatření v souladu s článkem 64 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991. Účastnice řízení této žádosti vyhověly ve stanovené lhůtě.

16 Řeči a odpovědi žalobkyně, Komise a Francouzské republiky na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 16. července 2015.

17 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— uložil Komisi, aby jí zaplatila částku 7 691,60 eura včetně všech daní z titulu finančních nákladů plynoucích z opožděného uvolnění jistot na provedení dodávky;

— uložil Komisi, aby jí zaplatila částky 81 817,25 eura bez daně a 6 344,17 USD z titulu úroků z prodlení za období od okamžiku splatnosti faktur za přepravu a do jejich skutečného splacení;

— uložil Komisi, aby jí zaplatila „úroky z prodlení z úroků z prodlení" odpovídající 2 % za měsíc prodlení s platbou výše uvedených úroků z prodlení (81 817,25 eura bez daně a 6 344,17 USD);

— uložil Komisi, aby jí zaplatila částku 17 400 eur včetně všech daní z titulu zbývající části faktury za přepravu;

— uložil Komisi, aby jí zaplatila částku 30 580,41 eura včetně všech daní z titulu rozdílu směnného kursu;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

18 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— odmítl žalobu jako nepřípustnou;

— podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

19 Francouzská republika navrhuje, aby Tribunál zamítl žalobu jako neopodstatněnou.

Právní otázky

K rozhodnému právu

20 Žalobkyně uvádí, že vzhledem k tomu, že účastníci řízení výslovně neurčily právo rozhodné pro smlouvu, je nutno určit toto právo podle článku 5 nařízení č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (Úř. věst. L 177, s. 6, dále jen „nařízení Řím I“). Podle zásad stanovených v tomto nařízení je rozhodným právem pro tuto smlouvu francouzské právo.

21 Komise nezpochybňuje, že podle nařízení Řím I je právem rozhodným pro příslušnou smlouvu francouzské právo. Komise však upozorňuje, že v rozsudcích ze dne 9. října 2002, Hans Fusch v. Komise (T-134/01, Recueil, EU:T:2002:246), a ze dne 10. února 2004, Calberson GE v. Komise (T-215/01, T-220/01 a T-221/01, Recueil, EU:T:2004:38), které se týkají veřejných zakázek na dodávky uzavřených na základě nařízení č. 111/1999, Tribunál nepokládal za nezbytné určit rozhodné právo a provedl výklad tohoto nařízení, aniž odkázal na vnitrostátní právní předpisy. I když totiž Tribunál v těchto případech dospěl k závěru, že existoval smluvní vztah mezi Komisí a každým úspěšným účastníkem, rovněž přihlížel ke skutečnosti, že pravidla tvořící předmět „smlouvy“ byla obsažena v nařízeních Evropské unie, která je třeba vykládat jednotně ve všech členských státech.

22 Francouzská republika tvrdí, že spor musí být vyřešen nejprve na základě smluvních ustanovení, která jsou v podstatě stanovena v nařízeních č. 111/1999 a č. 1799/1999, a že tato nařízení by měla být vykládána v jejich kontextu s cílem vyplnit možné mezery. V opačném případě se domnívá, že kdyby bylo třeba určit právo rozhodné pro příslušnou smlouvu, bylo by jím francouzské právo.

23 Článek 340 SFEU stanoví, že „[s]mluvní odpovědnost Unie se řídí právem rozhodným pro příslušnou smlouvu“. Právem rozhodným pro smlouvu je právo výslovně stanovené v dané smlouvě, přičemž smluvní ujednání, ve kterých je vyjádřena shodná vůle stran, musí mít přednost před každým jiným hlediskem, které lze použít pouze v případě, že smlouva mlčí (rozsudek ze dne 26. listopadu 1985, Komise v. CO.DE.MI., 318/81, Recueil, EU:C:1985:467, body 20 až 22).

24 Jak Soudní dvůr uvedl v rozsudku Geodis Calberson GE, bod 8 výše (EU:C:2013:22, body 26 až 28), v projednávaném případě existuje vztah smluvní povahy mezi Komisí jakožto zadavatelem a žalobkyní. S výjimkou ceny, na níž se smluvní strany dohodly, jsou příslušná práva a povinnosti smluvních stran definovány ustanoveními nařízení č. 111/1999 a č 1799/1999. Ani jedno z těchto dvou nařízení pro případ jakékoli otázky, jež není upravena uvedenými nařízeními, nestanoví, které právo je rozhodné pro příslušnou smlouvu.

25 V případě, že smlouva mlčí, musí unijní soudce určit rozhodné právo na základě obecně uznaných zásad v členských státech a na základě pravidel mezinárodního práva soukromého, zejména pravidel Římské úmluvy ze dne 19. června 1980 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, která byla nahrazena nařízením Řím I (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. října 2001, Komise v. Oder-Plan Architektur a další, C-77/99, Recueil, EU:C:2001:531, bod 28, a ze dne 17. března 2005, Komise v. AMI Semiconductor Belgium a další, C-294/02, Sb. rozh., EU:C:2005:172, bod 60).

26 Články 3 a 5 nařízení Řím I stanoví, že „[s]mlouva se řídí právem, které si strany zvolí“ a že „[v] míře, ve které nebylo právo rozhodné pro smlouvu o přepravě zboží zvoleno podle článku 3, je právem rozhodným pro takové smlouvy právo země obvyklého bydliště dopravce za předpokladu, že se místo převzetí nebo místo doručení nebo obvyklé místo bydliště odesílatele nacházejí rovněž v této zemi“. Nejsou-li tyto požadavky splněny, „použije se právo země, ve které se na základě dohody smluvních stran nachází místo doručení“.

27 V projednávané věci je nesporné, že dopravce má bydliště ve Francii, a z přílohy II nařízení č 1799/1999 vyplývá, že nakládka hovězího masa do Ruska se uskutečnila ve Francii.

28 Tento spor tudíž musí být rozhodnut na základě příslušných smluvních ustanovení, to znamená na základě ustanovení nařízení č. 111/1999 a č. 1799/1999, a jakákoliv jiná otázka, kterou uvedená nařízení neupravují, na základě francouzských právních předpisů.

K přípustnosti

K promlčení

29 Komise uvádí, že při posuzování otázky přípustnosti žaloby je třeba vzít v úvahu, že otázka příslušnosti unijních soudů k rozhodování o sporech týkajících se veřejných nabídkových řízení v rámci potravinové pomoci Ruské federaci byla vyřešena Tribunálem v rozsudku Hans Fusch v. Komise, bod 21 výše (EU:T:2002:246), přičemž poskytnuté řešení bylo později potvrzeno v rozsudku ve věci Calberson GE v. Komise, bod 21 výše (EU:T:2004:38), v níž byla žalobkyně účastnicí řízení. Žalobkyně však podala tuto žalobu až v březnu roku 2014, tj. deset a dvanáct let po vydání uvedených rozsudků a čtrnáct let poté, co nastaly skutkové okolnosti daných případů. Žaloba je tedy promlčena a měla by být prohlášena za nepřípustnou.

30 Žalobkyně tvrdí, že smlouva uzavřená s Komisí je veřejnoprávní smlouvou, jelikož Komise jedná v rámci úkolů týkajících se služeb organizace potravinové pomoci, a že se na základě úkolů, které jí jsou Komisí svěřeny, podílí na výkonu veřejné služby. Žalobkyně připomíná, že ve francouzském právu je otázka promlčení v oblasti smluvní odpovědnosti veřejných osob upravena zákonem č. 68-1250 ze dne 31. prosince 1968 o promlčecích lhůtách vztahujících se k pohledávkám vůči státu, krajům, obcím a veřejným institucím (dále jen „zákon č. 68-1250“). Na základě tohoto zákona není její právo na náhradu promlčeno.

31 Je třeba poznamenat, že ani nařízení č. 111/1999, ani nařízení č. 1799/1999 neupřesňují, jaká pravidla se použijí na dotčenou smlouvu v kontextu promlčení. Jak bylo konstatováno v bodě 28 výše, použijí se tedy francouzské právní předpisy. Dále se podle francouzského práva v případě neexistence zvláštních právních předpisů použijí ustanovení občanského zákoníku.

32 Obecný režim promlčení je stanoven francouzským občanským zákoníkem. Tento režim byl změněn zákonem č. 2008-561 ze dne 17. června 2008, kterým se reformuje institut promlčení v občanskoprávních věcech (dále jen „zákon č. 2008-561“), který vstoupil v platnost dne 19. června 2008. Před touto reformou byla obecná promlčecí lhůta v občanskoprávních věcech stanovena v délce 30 let na základě bývalého článku 2262 občanského zákoníku. Po reformě článek 2224 tohoto zákoníku stanoví, že úkony týkající se osob či věcí movitých se promlčí za pět let ode dne, kdy se nositel práva

dozvěděl nebo měl dozvědět o skutečnostech, které mu umožňují toto právo vykonávat. Článek 2241 občanského zákoníku stanoví, že podání žaloby k soudu, a to i návrhu na vydání předběžného opatření, přeruší běh promlčecí lhůty, jakož i prekluzivní lhůtu, což platí i tehdy, je-li žaloba podána k nepříslušnému soudu, nebo když je podání k soudu zrušeno v důsledku procesní vady. Podle článku 2242 tohoto zákoníku je přerušení běhu lhůty vyplývající z podání žaloby účinné až do skončení řízení. A konečně článek 2231 uvedeného zákoníku stanoví, že přerušení vymaže uplynulou část promlčecí lhůty a způsobí, že začne běžet nová lhůta ve stejné délce jako lhůta předchozí. Články 1 a 2 zákona č. 68-1250, jejichž použití jakožto zvláštního právního předpisu se dovolává žalobkyně, stanoví promlčecí lhůtu v délce čtyř let od prvního dne roku, který následuje po roce, během kterého byla získána práva. Tato lhůta je přerušena jakýmkoliv podáním předloženým soudu, i když je soud, jemuž bylo předloženo, nepříslušný o něm rozhodnout. V takovém případě běží nová lhůta od prvního dne roku, který následuje po roce, během něhož nabylo rozhodnutí právní moci.

33 V projednávané věci byly žaloby proti intervenční agentuře podány žalobkyní k tribunal de grande instance de Paris (Soud prvního stupně v Paříži) dne 10. července 2000 a k tribunal administratif de Paris (Správní soud v Paříži) dne 22. ledna 2002 (viz bod 6 výše) před uplynutím promlčecích lhůt uvedených v bodě 32 výše. Totéž platí o projednávané žalobě podané dne 7. března 2014, tj. dříve než za rok od vydání rozsudku Conseil d'État (Státní rada), kterým bylo ukončeno řízení před francouzskými správními soudy (viz bod 9 výše).

34 Právo žalobkyně na náhradu tudíž není promlčeno ani na základě francouzského občanského zákoníku, ani v případě, že se uplatní ustanovení zákona č. 68-1250 v oblasti promlčení, jak prosazuje žalobkyně.

35 S ohledem na výše uvedené úvahy musí být žaloba prohlášena za přípustnou, aniž je třeba určit, zda, jak tvrdí žalobkyně, musí být dotčená smlouva kvalifikována jako veřejnoprávní a zda se použije zákon č. 68-1250 jakožto zvláštní právní úprava.

K otázce údajného rozšíření předmětu sporu v replice

36 Komise, podporovaná Francouzskou republikou, tvrdí, že žalobkyně v replice neoprávněně rozšířila předmět sporu, jak byl vymezen v žalobě. V tomto ohledu uvádí, že žaloba se vztahovala jednoznačně k „zakázce" v oblasti přepravy „hovězího masa" v rámci „nařízení č. 111/1999 a nařízení č. 1799/1999", a že žalobkyně uvedla pouze v žalobě a v příloze svou nabídku ze dne 14. září 1999 (viz bod 2 výše) týkající se části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení 1799/1999. Naproti tomu v replice žalobkyně tvrdí, že dotčenou zakázkou je zakázka „sestávající ze všech dílčích plnění" týkající se přepravy „zemědělských produktů" uvedených v nařízení č. 111/1999, a již neodkazuje na nařízení č. 1799/1999, které je relevantní pouze pro část zakázky č. 8. Podle Komise není pouhá zmínka o některých fakturách týkajících se jiných částí zakázky v žalobě dostatečná k tomu, aby mohla být i tato část zakázky pokládána za součást předmětu sporu ve světle čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991.

37 Francouzská republika dodává, že žalobkyně uzavřela se Společenstvím tolik smluv, kolik předložila nabídek, které byly přijaty Komisí. Za těchto podmínek žalobkyně vymezila předmět sporu tak, že se týká jediné smlouvy, když se v žalobě domáhala uplatnění smlouvy uzavřené se Společenstvím, pouze pokud jde o část zakázky č. 8 popsanou v příloze II nařízení č. 1799/1999. Francouzská republika rovněž podotýká, že podle čl. 44 odst. 5*a* jednacího řádu ze dne 2. května 1991 musí být k žalobě pro porušení smluvních povinností připojena smlouva obsahující rozhodčí doložku. Pokud by se však žaloba týkala ostatních částí zakázky, musela by předložit smlouvy uzavřené ohledně těchto ostatních částí zakázky.

38 Žalobkyně popírá všechna tato tvrzení a uvádí, že její žaloba „se vztahuje na veřejnou zakázku jako celek, která byla zadána podle nařízení č. 111/1999, včetně všech sporných částí zakázky". Z žádostí o platby formulovaných v žalobě a z důkazů předložených na jejich podporu, tj. z faktur, jejichž

úhrada je požadována a které se týkají různých částí zakázky podle různých prováděcích nařízení k uvedenému nařízení, jednoznačné vyplývá, že předmět sporu nebyl omezen na část zakázky č. 8 popsanou v příloze II nařízení č. 1799/1999. Odkaz na úspěšnou nabídku týkající se této konkrétní části zakázky byl učiněn pouze pro ilustraci.

39 Podle čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 je žalobkyně povinna určit předmět sporu a předložit svá návrhová žádání v návrhu na zahájení řízení.

40 V projednávané věci je třeba uvést, že jak správně tvrdí Komise a Francouzská republika, žalobkyně na začátku žaloby jasně uvádí, že jí byla zadána „veřejná zakázka Komise […] týkající se přepravy hovězího masa z francouzského území do [Ruska] v rámci programu zásobování přijatého ve prospěch této země nařízením (ES) č. 111/1999 a nařízením č. 1799/1999“, a že „[p]odle [těchto] nařízení“ bylo praktické provádění závazků příslušejících Komisi „v souladu s podmínkami této veřejné zakázky“ svěřeno intervenční agentuře. Žalobkyně kromě toho upřesňuje, že „[v] průběhu provádění zakázky“ čelila řadě potíží týkajících se pochybení, kterých se měla dopustit intervenční agentura.

41 Pouhý odkaz v žalobě na některé faktury, které se v zásadě týkají jiných částí zakázky než části zakázky č. 8, není s ohledem na čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 dostatečný k tomu, aby bylo možné mít za to, že – jak bylo uvedeno v replice – předmět sporu se vztahoval rovněž na smlouvy týkající se zakázek zadaných žalobkyni na základě nařízení Komise (ES) č. 556/1999 ze dne 12. března 1999 o dodávkách hovězího masa do Ruska (Úř. věst. L 68, s. 19) (části zakázky č. 1, 2 a 3), nařízení Komise (ES) č. 712/1999 ze dne 31. března 1999 o přepravě vepřového masa do Ruska (Úř. věst. L 89, s. 54) (část zakázky č. 6) a nařízení Komise (ES) č. 1133/1999 ze dne 28. května 1999 o dodávkách hovězího masa do Ruska (Úř. věst. L 135, s. 64) (části zakázky č. 1 a 2).

42 Okolnost, že všechna nařízení, která byla uvedena v bodě 41 výše a poprvé zmíněna v replice, jsou prováděcími nařízeními k nařízení č. 111/1999, není relevantní, neboť každé prováděcí nařízení k uvedenému nařízení stanoví nové nabídkové řízení za účelem zadání nové veřejné zakázky. Navíc podle čl. 5 odst. 1 písm. c) nařízení č. 111/1999 se nabídky přijímají pouze, pokud pokrývají celou jednotlivou část zakázky. Žalobkyně tak neměla možnost učinit nabídku pro několik částí zakázky ani učinit nabídku, kterou předložila za účelem zadání části zakázky, závislou na přijetí jiných nabídek předložených pro jinou část zakázky na základě uvedeného nařízení či jiných nařízení Komisí.

43 Nařízení č. 111/1999 sice stanoví obecná pravidla pro provádění programu dodávek zemědělských produktů do Ruské federace a tato obecná pravidla jsou společná a použijí se na různá nařízení zmíněná žalobkyní ve stadiu repliky. Nicméně články 1 a 2 nařízení č. 111/1999 stanoví, že zahájení nabídkového řízení za účelem zadání konkrétních dodávek se uskuteční na základě zvláštních nařízení, jako nařízení č. 1799/1999, č. 556/1999, č. 712/1999 a č. 1133/1999. Proto nelze mít za to, že zadání konkrétních dodávek uskutečněná v rámci těchto zvláštních nařízení představují provedení jediné smlouvy týkající se veřejné zakázky tvořené sedmi různými dílčími plněními.

44 Kromě toho čl. 5 odst. 1 písm. a) a písm. c) nařízení č. 111/1999 jasně uvádí, že nabídky předložené intervenční agentuře obsahují odkaz na nařízení, kterým se zahajuje nabídkové řízení pro každou část zakázky, a že každá nabídka musí pokrývat pouze jednu celou část zakázky. Nabídka, která je připojena k žalobě, se týká části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení č. 1799/1999, která nemůže v žádném případě vymezit rozsah povinností, které se žalobkyně zavázala plnit v rámci programu dodávek zemědělských produktů do Ruské federace, jelikož každá nabídka byla jiná a byla předložena v rámci jiného nabídkového řízení.

45 Odkaz na jiná dílčí plnění než část zakázky č. 8 nařízení č. 1799/1999, učiněný v replice, tudíž představuje rozšíření předmětu sporu, které musí být odmítnuto jako nepřípustné.

K věci samé

46 Na podporu žaloby žalobkyně v zásadě uplatňuje čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z opožděného uvolnění některých jistot na provedení dodávky. Druhý žalobní důvod vychází z opožděného uhrazení některých faktur za přepravu. Třetí žalobní důvod vychází z částečného uhrazení jedné faktury za přepravu. Čtvrtý žalobní důvod vychází z nedostatečného uhrazení některých faktur v jiné než smluvně stanovené měně.

47 Tribunál má za to, že je namístě posoudit nejprve první, třetí a čtvrtý žalobní důvod a až následně druhý žalobní důvod.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z opožděného uvolnění některých jistot na provedení dodávky

48 Žalobkyně tvrdí, že tři jistoty na provedení dodávky, které složila, byly uvolněny se zpožděním, aniž intervenční agentura uvedla důvod umožňující odůvodnit toto opožděné uvolnění, a domáhá se náhrady nákladů vzniklých v důsledku uvedeného zpoždění. Uvádí, že neodůvodněné odmítnutí uvolnit jistoty představuje pochybení, které může založit odpovědnost správních orgánů, a připomíná, že podle čl. 12 odst. 2 nařízení č. 111/1999 se jistota na provedení dodávky uvolní, jakmile vybraný účastník nabídkového řízení předloží důkaz o provedení dodávky.

49 Komise podotýká, že by v případě absence základních skutečností v žalobě jako odkazu na konkrétní plnění týkající se dodávky měl být žalobní důvod prohlášen za nepřípustný na základě čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991. V každém případě se domnívá, že žalobkyně neprokázala, že nesla náklady, které měly vzniknout v důsledku uvedeného zpoždění, a připomíná, že náklady na bankovní záruku byly zahrnuty v ceně uvedené v nabídce, kterou žalobkyně předložila. Komise se navíc domnívá, že nařízení č. 111/1999 sice nestanoví lhůtu pro uvolnění jistot, to však neznamená, že k uvolnění musí dojít téhož dne, kdy intervenční agentura obdržela doklady. Upozorňuje, že intervenční agentura musí přezkoumat doklady a teprve poté může uvolnit jistotu a provést platbu, protože jinak by musela uplatnit nároky proti úspěšnému účastníkovi, ukáže-li se po přezkumu, že nebyly dodrženy podmínky dodání. V projednávané věci nelze zpoždění uváděné žalobkyní, tj. 18 a 30 dní, v žádném případě pokládat za nepřiměřená.

50 Francouzská republika tvrdí, že faktury předložené žalobkyní na podporu jejího žalobního důvodu byly vyhotoveny k datům předcházejícím uzavření smlouvy týkající se části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení č. 1799/1999, a tudíž je nelze spojovat s uvedenou smlouvou.

51 Souhlasně s Francouzskou republikou je třeba uvést, že faktury s referenčními čísly BRU 9132021 a BRU 9132022 předložené žalobkyní na podporu jejího nároku byly vyhotoveny ve dnech 3. a 9. srpna 1999, tedy před tím, než žalobkyně předložila nabídky intervenční agentuře dne 14. září 1999 a než bylo vydáno rozhodnutí ze dne 24. září 1999, kterým Komise žalobkyni zadala dodání části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení č. 1799/1999. Uvedené faktury tudíž nelze spojovat se smlouvou týkající se této části zakázky.

52 První žalobní důvod je tudíž třeba v každém případě zamítnout, aniž je nutné rozhodnout o námitce nepřípustnosti vznesené Komisí na základě čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z částečného uhrazení jedné faktury za přepravu

53 Žalobkyně tvrdí, že i když provedla všechny služby přepravy stanovené smlouvou a doložila tuto skutečnost předložením relevantních podkladů intervenční agentuře, tato agentura neuhradila bez jakéhokoli odůvodnění celou částku faktury s referenčním číslem BRU 9131606. Domáhá se proto toho, aby byla Komisi uložena povinnost zaplatit částku 17 400 eur odpovídající splatnému zůstatku v souvislosti s touto fakturou.

54 Komise tvrdí, že tato žádost není v souladu s čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991, jelikož žalobkyně se omezila na tvrzení, že částka 17 400 eur nebyla uhrazena, aniž podala vysvětlení stran otázky, čemu odpovídá uvedená částka, stran informace poskytnuté intervenční agentuře na podporu této žádosti o platbu a stran otázky, proč byla tato částka dlužena. V každém případě tvrdí, že plnění související s nakládkou příslušejí úspěšnému uchazeči, jak bylo stanoveno v rozsudku Calberson GE v. Komise, bod 21 výše (EU:T:2004:38, body 147 až 149), a že nabídka žalobkyně skutečně uváděla výdaje týkající se dopravy a nakládky. Proto se domnívá, že nemůže být odpovědná za zpoždění, která žalobkyně údajně utrpěla v průběhu nakládky zboží.

55 Francouzská republika uvádí, že faktura předložená žalobkyní na podporu jejího nároku byla vydána před tím, než byla uzavřena smlouva týkající se části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení č. 1799/1999.

56 Souhlasně s Francouzskou republikou je třeba uvést, že faktura ze dne 6. července 1999 předložená žalobkyní na podporu jejího žalobního důvodu byla vydána před tím, než byla uzavřena smlouva týkající se části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení č. 1799/1999, tj. 24. září 1999. Uvedenou fakturu tudíž nelze spojovat s danou smlouvou.

57 Třetí žalobní důvod je tudíž třeba v každém případě zamítnout, aniž je nutné rozhodnout o námitce nepřípustnosti vznesené Komisí na základě čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatečné platby v jiné než smluvně stanovené měně

58 Žalobkyně v žalobě uvádí, že podle francouzských právních předpisů může být dluh denominovaný v cizí měně uhrazen prostřednictvím platby v tuzemské měně za podmínky, že se převod měny provede v den platby. V projednávané věci byla „jedna část zakázky“, jejíž dodání bylo zadáno žalobkyni a která měla být splacena v amerických dolarech, uhrazena ve francouzských francích. Žalobkyně tak tvrdí, že „čtyři“ předmětné faktury znějící na částku v celkové výši 402 281 USD byly uhrazeny „prostřednictvím platby uvedené částky ve francích, odpovídající částce 390 334,62 eura“, avšak kdyby byl použit směnný kurz platný ke dni uskutečnění platby („1,0463/0,9557“), musela by být vyplacena částka odpovídající částce 420 915,03 eura. Žalobkyně proto požaduje, aby byla Komisi uložena povinnost zaplatit jí rozdíl, který činí 30 580,41 eura.

59 Komise tvrdí, že tento žalobní důvod nesplňuje z důvodu určitých nesrovnalostí a nejasností požadavky stanovené článkem 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991. Uvádí, že cour administrative d’appel de Paris (Správní soud v Paříži) v každém případě již ve svém rozsudku ze dne 6. dubna 2000 určil, že faktury žalobkyně byly denominovány v amerických dolarech a současně i ve francouzských francích.

60 Francouzská republika uvádí, že žalobkyně neoznačila smluvní ustanovení vedoucí k údajné povinnosti provést platbu v amerických dolarech, které se dovolává. Naopak čl. 5 písm. d) nařízení č. 111/1999 stanoví, že nabídky se přijímají pouze, pokud vyjadřují jednotlivá množství v eurech. Podle jejího názoru byla nabídka žalobkyně týkající se dodávky části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení

č. 1799/1999 skutečně vyjádřena v eurech, a nikoli v amerických dolarech. V souladu se zásadou stanovenou ve francouzském právu, které se dovolává žalobkyně, je v každém případě třeba dospět k rozdílu ve výši 6 705,45 eura.

61 Je třeba připomenout, že podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie použitelného na Tribunál na základě čl. 53 prvního pododstavce tohoto statutu a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 musí návrh na zahájení řízení obsahovat stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Tento údaj musí být natolik jasný a přesný, aby umožnil žalované připravit si svou obhajobu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně bez dalších informací. Z toho důvodu musí žaloba ozřejmit, v čem spočívá žalobní důvod, na kterém se žaloba zakládá, takže pouhé abstraktní vyjádření nesplňuje požadavky statutu Soudního dvora Evropské unie a uvedeného jednacího řádu (obdobně viz rozsudky ze dne 12. ledna 1995, Viho v. Komise, T-102/92, Recueil, EU:T:1995:3, bod 68, a ze dne 27. listopadu 1997, Tremblay a další v. Komise, T-224/95, Recueil, EU:T:1997:187, bod 79). Tribunálu rovněž nepřísluší, aby v přílohách vyhledával a zjišťoval žalobní důvody, které by mohl považovat za důvody tvořící základ žaloby, jelikož přílohy mají pouze důkazní a pomocnou funkci (obdobně viz rozsudek ze dne 2. února 2012, Řecko v. Komise, T-469/09, EU:T:2012:50, bod 46 a citovaná judikatura).

62 V projednávané věci, pokud jde o dluh uplatňovaný v rámci tohoto žalobního důvodu, je třeba souhlasně s Komisí uvést, že žalobkyně v žalobě uvádí, že „jedna část zakázky“, jejíž dodání jí bylo zadáno, byla denominována v amerických dolarech, aniž bylo blíže určeno která z nich. Žalobkyně dále zmiňuje „čtyři faktury“ znějící na částku celkem 402 281 USD, které se týkají této části zakázky, avšak nepřipojila je v příloze ani neposkytla žádnou další informaci týkající se těchto faktur.

63 Z žaloby však jasně nevyplývá, zda žalobkyně napadá skutečnost, že dotčené faktury byly uhrazeny ve francouzských francích namísto amerických dolarů, anebo zda má naopak pouze výhrady k směnnému kurzu, který byl použit. Žalobkyně totiž uvádí, že „ve francouzském právu platí zásada, že dluh denominovaný v cizí měně může být uhrazen prostřednictvím platby v tuzemské měně za podmínky, že se převod měny provede v den platby“, což nasvědčuje tomu, že pouze zpochybňuje směnný kurz mezi francouzskými franky a americkými dolary. Žalobkyně navíc namísto toho, aby uvedla, jaký byl tento směnný kurz, odkazuje na směnný kurz mezi americkými dolary a eury, aniž v žalobě upřesnila konkrétní den, který používá jako referenční den.

64 Za těchto podmínek není tento žalobní důvod v souladu s čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 a musí být odmítnut jako nepřípustný.

65 V každém případě je třeba uvést, že mezi těmito čtyřmi fakturami, které byly připojeny jako příloha k replice, zmiňuje pouze jedna faktura s referenčním číslem BRU 0135699 dodání části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení č. 1799/1999, a že ji tudíž lze spojovat se smlouvou týkající se této části zakázky.

66 Je však třeba zaprvé uvést, že tato faktura byla denominována jak v amerických dolarech (108 173,76 USD), tak ve francouzských francích (717 289,39 FRF) a že žalobkyně nepodala důkaz o tom, že tato faktura měla být uhrazena v amerických dolarech. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že článek 5 nařízení č. 111/1999 sice uvádí, že nabídky se přijímají, pouze pokud jsou vyjádřeny v eurech, nicméně uvedené nařízení neupravuje pravidla plateb těchto faktur. Ustanovení nařízení č. 111/1999 totiž nestanoví, že platba za dodávky má být uskutečněna v určité konkrétní měně. Kromě toho je třeba připomenout, že měnou, která platila v okamžiku uzavření smlouvy dne 24. září 1999, byl francouzský frank.

67 Zadruhé je třeba uvést, že žalobkyně netvrdí, že intervenční agentura uhradila ve francouzských francích jinou částku, než částku 717 289,39 FRF uvedenou na faktuře.

68 Na základě těchto úvah musí být čtvrtý žalobní důvod, tak jak je chápán Tribunálem, v každém případě zamítnut jako neopodstatněný.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nezaplacení úroků z prodlení

69 Žalobkyně uvádí, že i když poskytla všechny služby související s přepravou stanovené smlouvou týkající se části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení č. 1799/1999 a předložila o tom intervenční agentuře doklady, tato agentura se bez jakéhokoli odůvodnění zpozdila s úhradou sporných faktur. Proto se žalobkyně domáhá toho, aby byla Komisi uložena povinnost zaplatit jí úroky z prodlení, jakož i úroky z prodlení z uvedených úroků z prodlení. Rovněž tvrdí, že nařízení č. 111/1999 neobsahuje žádné ustanovení týkající se lhůt k zaplacení služeb přepravy, ani ustanovení týkající se použitelných úroků z prodlení. Má tudíž za to, že je třeba se řídit zásadami vyplývajícími z francouzských správních předpisů, které upravují tyto otázky. V souladu s těmito zásadami upozorňuje, že platba měla být uskutečněna po předložení faktury v okamžiku převzetí nebo dodání zboží nebo při přijetí faktury, pokud nebyla obdržena v okamžiku převzetí nebo dodání, a že prodlení s platbou zakládá ihned nárok na úroky z prodlení automaticky bez nutnosti splnit další formální náležitosti.

70 Komise, podporovaná Francouzskou republikou, v zásadě uvádí, že tento žalobní důvod musí být zamítnut ve vztahu ke všem fakturám buď proto, že neměly být proplaceny, nebo proto, že intervenční agentura je uhradila před tím, než jí byla zaslána výzva žalobkyně dopisem, nebo proto, že nesouvisí s předmětem sporu, anebo proto, že nebyly předloženy doklady nezbytné pro úhradu těchto faktur. Komise se navíc domnívá, že pokud nařízení č. 111/1999 a č. 1799/1999 nestanoví konečnou lhůtu k úhradě, nelze se domnívat, že tyto faktury měly být uhrazeny v hotovosti. Podle jejího názoru je totiž nezbytné poskytnout platební agentuře přiměřenou lhůtu pro přezkum žádostí, které jsou jí zasílány. Francouzská republika dodává, že francouzský občanský zákoník rovněž stanoví, že úroky z prodlení nezačnou přirůstat automaticky, nýbrž pouze po zaslání upomínky o platební povinnosti dlužníkovi.

71 Zaprvé je souhlasně s názorem Komise a Francouzské republiky třeba zamítnout návrh na zaplacení úroků z prodlení ve vztahu k fakturám, jež byly vystaveny před datem uzavření smlouvy týkající se části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení č. 1799/1999, tj. dne 24. září 1999, jelikož tyto faktury nemohou souviset s předmětem sporu, jak je vymezen v žalobě. Tento žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout ve vztahu k fakturám s referenčními čísly BRU 9131230, BRU 9131356, BRU 9131823, BRU 9131824, BRU 9132738, BRU 9132739, BRU 9132764, BRU 9132021, BRU 9132022, BRU 9131606, BRU 9132744 a BRU 9132743.

72 Zadruhé žalobkyně nezpochybňuje skutečnost, že faktury s referenčními čísly BRU 9132954, BRU 9133012, BRU 9133148, BRU 9133149, BRU 9133152, BRU 9133153, BRU 9133286, BRU 9134237, BRU 9133287, BRU 9133917, BRU 0135094, BRU 0135699 a BRU 0136077 byly uhrazeny před tím, než zaslala výzvu intervenční agentuře dne 3. dubna 2000. Tvrdí však, že na základě francouzských správních předpisů není taková výzva nezbytná pro okamžité přirůstání úroků z prodlení.

73 V tomto ohledu, jak bylo připomenuto v bodě 28 výše, se francouzské právní předpisy uplatní na smlouvu týkající se části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení č. 1799/1999, pouze pokud nařízení č. 111/1999 a č. 1799/1999 neposkytují tak, jak byly vyloženy soudními orgány, žádnou indicii, pokud jde o konkrétní použití smluvních podmínek.

74 V projednávaném případě, jak zdůrazňuje Komise, již Tribunál rozhodl, že v rámci provádění veřejné zakázky na služby související s přepravou, kterou Komise rovněž zadala žalobkyni na základě nařízení č. 111/1999, lze na prodlení s platbou usuzovat teprve od okamžiku zaslání upomínky dlužníkovi a že smlouva o dodávkách nestanoví, že upomínka vyvolá účinky automaticky již v důsledku uplynutí lhůty (v tomto smyslu viz rozsudek Calberson GE v. Komise, bod 21 výše, EU:T:2004:38, bod 144 a citovaná judikatura). Tribunál tak neodkazoval na ustanovení vnitrostátního práva, nýbrž na předchozí

judikaturu, v níž byl proveden také výklad nařízení č. 111/1999 (rozsudek Hans Fusch v. Komise, bod 21 výše, EU:T:2002:246, bod 78). Vzhledem ke zvláštní povaze smlouvy týkající se části zakázky č. 8 popsané v příloze II nařízení č. 1799/1999 a vzhledem k tomu, že vzájemná práva a povinnosti smluvních stran jsou vymezeny ustanoveními nařízení č. 111/1999 a č. 1799/1999, je třeba v co možná největší možné míře zajistit, aby byly smlouvy vyplývající z této právní úpravy vykládány jednotně. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, se tudíž otázka týkající se úroků z prodlení nemůže řídit francouzskými právními předpisy, které se na smlouvu použijí pouze, pokud nařízení mlčí.

75 Z toho vyplývá, že vzhledem k tomu, že žalobkyně nevyzvala intervenční agenturu k úhradě před 3. dubnem 2000, což je datum první upomínky žalobkyně, je třeba zamítnout její žalobní důvod týkající se zaplacení úroků z prodlení v souvislosti s fakturami, které byly uhrazeny před tímto datem, tj. s fakturami s referenčními čísly BRU 9132954, BRU 9133012, BRU 9133148, BRU 9133149, BRU 9133152, BRU 9133153, BRU 9133286, BRU 9134237, BRU 9133287, BRU 9133917, BRU 0135094, BRU 0135699 a BRU 0136077.

76 Zatřetí, pokud jde o fakturu s referenčním číslem BRU 0137658 datovanou ke dni 18. května 2000 ze spisu nevyplývá, že by byla předmětem upomínky. Je totiž třeba uvést, že upomínka ze dne 29. května 2000, která je obsažena ve spisu, neodkazuje na uvedenou fakturu, nýbrž na jinou fakturu datovanou ke dni 2. února 2000. Vzhledem k neexistenci upomínky je tudíž třeba zamítnout rovněž žalobní důvod žalobkyně týkající se faktury s referenčním číslem BRU 0137658.

77 Začtvrté, pokud jde o fakturu s referenčním číslem BRU 0135473, je třeba připomenout, že čl. 10 odst. 2 nařízení č. 111/1999 stanoví, že k žádosti o platbu musí být připojeny různé doklady (kopie přepravních dokladů, osvědčení o převzetí nákladů, kopie vývozního certifikátu atd.), přičemž v případě jejich neexistence nelze uskutečnit žádnou platbu. Pouhé vystavení faktury tudíž nezakládá platební nárok.

78 V projednávané věci z žaloby vyplývá, že faktura s referenčním číslem BRU 0135473, datovaná ke dni 2. února 2000, byla uhrazena ve dvou splátkách, a to dne 23. května 2000 a dne 13. června 2000. Jak zdůraznila Komise, z příloh žaloby však vyplývá, že platba nemohla být uskutečněna dříve, protože intervenční agentura neobdržela všechny požadované dokumenty. Intervenční agentura o jejich předložení žalobkyni požádala dopisem ze dne 18. května 2000. Z přílohy 14 žaloby vyplývá, že žalobkyně v dopise ze dne 22. května 2000 předala některé dokumenty, ale přinejmenším jeden z požadovaných dokumentů nepředala, a sice doklad o přepravě (CMR), který odpovídá celnímu formuláři s referenčním číslem EX1 294905. Protože neexistuje důkaz o tom, že žalobkyně předala před 13. červnem 2000 všechny doklady nezbytné pro uskutečnění platby, je třeba zamítnout její žalobní důvod týkající se uvedené faktury. V případě neexistence vymahatelného dluhu totiž nemohou začít přirůstat úroky z prodlení.

79 A konečně, pokud jde o faktury s referenčními čísly BRU 0135095, BRU 0136486 a BRU 9133916, tyto faktury se týkají dalších nákladů na parkování v Rusku. Z příloh žaloby však vyplývá, že intervenční agentura uvedla ve vztahu k uvedeným fakturám, že nemohly být uhrazeny až do udělení souhlasu útvary Komise a že žalobkyně v tomto ohledu dala najevo svůj souhlas. Žalobkyně tedy nemohla tvrdit, že tyto faktury měly být uhrazeny osm dní po jejich zaslání intervenční agentuře. Žalobkyně neprokázala ani to, že by platba těchto faktur provedená dne 13. června 2000 byla uskutečněna se zpožděním vzhledem k datu, kdy útvary Komise udělily svůj souhlas s úhradou těchto faktur. Je proto třeba zamítnout žalobní důvod týkající se úroků z prodlení v rozsahu, v němž se týká týchž faktur, jelikož žalobkyně neprokázala, ke kterému datu se tyto faktury staly splatnými.

80 Z toho vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být v plném rozsahu zamítnut.

81 S ohledem na předcházející úvahy je třeba všechny žalobní důvody žalobkyně, tak jak jsou chápány Tribunálem, zamítnout jako neopodstatněné.

82 Je tedy třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

83 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

84 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Z toho vyplývá, že Francouzská republika ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (sedmý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Calberson GE se ukládá náhrada nákladů řízení.

3) Francouzská republika ponese vlastní náklady řízení.

Van der Woude Wiszniewska-Białecka Ulloa Rubio

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 18. února 2016.

Podpisy.